

A escola de Doloriñas.

A ESCOLA DE DOLORIÑAS

Julia Minguillón Iglesias (Lugo, 1906 - Madrid, 1965)

No mes de novembro, de 1941, a pintora lucense Julia Minguillón Iglesias, recibe unha medalla de primeira clase na Exposición Nacional de Belas Artes pola súa obra titulada *A escola de Doloriñas* sendo a primeira muller que recibe este galardón. Este cadro, que foi pintado entre os anos 1939 e 1941 foi escollido entre 550 obras de 343 artistas, entre os que salientaban nomes como Cruz Herrera, Vila Arrufat ou Moreno Carbonero.

Tal e como indicaban as bases do concurso, a obra pasa a engrosar as coleccións do Museo de Arte Moderno e Contemporáneo de Madrid (hoxe Museo Nacional Centro de Arte Raíña Sofía), de titularidade estatal e a autora recibe a cantidade de 6.000 pesetas de premio.

A Escola de Doloriñas é, con toda seguridade, a composición máis interesante e tamén a máis coñecida da pintora. Trátase dun óleo pintado sobre dúas táboas ensambladas de 216 x 238 cm. É a representación dunha típica escola rural da época na que a mestra, Doloriñas, imparte clases a un grupo de nenos e nenas de diferentes idades nunha estancia de dimensións reducidas, na que a través dunha fiestra contamos cunha breve referencia espacial dos montes da Cazolga.

Julia Minguillón concibe unha composición en aspa, colocando aos nenos en grupos, que se poden inscribir en triángulos en torno á mestra, que está representada á dereita do cadro sentada diante dun velador sobre o que hai un libro aberto e unha vara. Está pintado desde un punto de vista alto aínda que achegando as figuras ao espectador.

Para conformar a escea a pintora elixe a 12 nenos de entre os 20 que asisten en realidade á escola de Vilapol e realiza apuntamentos de cada neno por separado que despois traslada ao cadro. Consigue así, por un lado, a máis bela das súas composicións pero ademais está desenvolvendo o seu xénero favorito, un retrato do natural de cada un dos personaxes.

A cor é parca e sutil, aplicada a base de suaves veladuras e a pincelada con moi pouca materia que deixa ao descuberto a táboa nalgunhas zonas, aproveitando as calidades da madeira.

Trala clausura da Exposición Nacional o cadro foi exposto en diversas lugares de Europa e América e posteriormente foi levado ao Museo de Belas Artes de Sevilla. En 1962 o Ministerio decidiu o seu traslado ao Museo Provincial de Lugo onde permanece.

María Quiroga Figueroa

CARTAFOL DO MUSEO

GUÍA GRÁFICA DO MUSEO PROVINCIAL DE LUGO

LÁMINA LXIII

DEPUTACIÓN DE LUGO
VICEPRESIDENCIA PRIMEIRA

MUSEO PROVINCIAL DE LUGO